

ZPRAVODAJ

plzeňské diecéze

3/2021

BŘEZEN

Na Popečnické středě před kostelem sv. Jana Nepomuckého v Plzni. (foto Soňa Píkráková)

Jak prožít postní dobu?

post ní doba
online

POSTNÍ VÝZVA – nedělní video s impulsem na celý týden

POSTNÍ NADECHNUTÍ – krátký podcast každý všední den

více na www.bip.cz/pust21

Diecéze plzeňská

Když jsem byla malá, chodívala jsem s babičkou na hřbitov k hrobu dědečka Františka. Rituál byl vždycky stejný: zapálily jsme svíčku a na náhrobní desku jsem musela udělat prstíkem tři křížky, jeden vedle druhého. Proč zrovna křížky? A proč tři? Byla jsem moc malá na to, než abych se ptala po důvodech.

Když mi tatáž babička dělala před spaním křížek na čelo, vykládala jsem si její gesto po svém, přiměřeně svému věku. Možná se jen štítí dát mi pusu na pusu, jako to dělávají rodiče? Uplynulo dvacet let, než jsem hluboce pochopila, jak láskyplné babiččino gesto to bylo, když mi tím křížkem každý večer žehnala.

Po konverzi během vysokoškolských studií jsem si dávala načas, než jsem se odhodlala viditelně se identifikovat s církví právě tímto znamením, které pro mnohé – včetně mých rodičů – dodnes zůstává bláznovstvím. Když jsem tehdy vešla do zlatnictví, plaše jsem skoro zašeptala směrem k prodavačce, že sháním malý křížek jako přívěsek na řetízek. „Slečno, kříže my nemáme. *Kříže* jsou teď děsně in!“ zahalekala prodavačka se značným důrazem na slovo *kříž*.

K čemu se to chci přihlásit? Co je to za církve, která mluví o lásce, naději a odpuštění, ale do svých kostelů věší nástroje potupné popravky? Koneckonců i církve sama se mnohdy zdá být mnohem více ukřižovaná, než že by vstávala z mrtvých. A přece jsem Kristu a jeho církvi řekla ano.

Stále se učím s pomocí Boží nést svůj kříž – přijímat své slabosti i bolesti, nést a přijímat i slabosti a bolesti katolické církve.

„Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného,“ píše svatý Pavel. A dodává: „...bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé...“

Jak těmto veršům dnes – na cestě vedoucí ke vkříšení – rozumím? A jak jim rozumíte vy?

Jana Lazarová

Poselství papeže Františka k postní době 2021

Přinášíme poselství Svatého otce Františka k letošní postní době, která začala ve středu 17. února. V textu se římský biskup zamýšlí nad evangelijním úryvkem „Teď jdeme do Jeruzaléma“ (Mt 20, 18) a postní dobou jako časem obnovení víry, naděje a lásky.

Milé sestry a milí bratři,
když Ježíš svým učedníkům vysvětluje, že svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním plní Boží vůli, zároveň jim odhaluje hluboký význam svého poslání a zve je, aby se k němu připojili pro spásu světa.

Když se ubíráme postní

cestou k velikonočním svátkům, připomínáme si toho, který se „ponížil a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Flp 2,8). V této době obrácení obnovujeme svou víru, čerpáme z „živé vody“ naděje a otevřeným srdcem přijímáme Boží lásku, která nás přetváří v sestry a bratry v Kristu. O velikonoční noci obnovíme své křestní závazky, a tak se skrze Ducha svatého znovu zrodíme jako nové ženy a noví muži. Cesta postní dobou, stejně jako cesta křesťanským životem, prochází světlem zmrtvýchvstání, které prozařuje city, postoje a rozhodnutí každého, kdo chce jít za Kristem.

Podmínkou a důkazem našeho obrácení je půst, modlitba a almužna, jak je hlásá Ježíš (srov. Mt 6, 1–18). Cesta chudoby a odříkání (půst), pomoc a láskyplný přístup ke zraněnému (almužna) a synovský rozhovor s Otcem (modlitba) nám umožní vyjádřit upřímnou víru, živou naději a činorodou křesťanskou lásku.

1. Víra nás zve, abychom přijímali pravdu a stali se jejími svědky před Bohem a přede všemi našimi bratry a sestrami.

Přijmout a žít pravdu zjevenou v Kristu znamená v této postní době nechat se především proniknout Božím slovem, které církev předává z generace na generaci. Tato pravda není intelektuálním konstruktem, vyhrazeným několika vybraným, nadřazeným a důstojným. Je poselstvím, kterého se nám dostalo a kterému můžeme porozumět inteligencí svého srdce, pokud bude otevřené pro nezměrného Boha, který nás miloval dříve, než jsme si to sami uvědomili.

Touto pravdou je sám Kristus. Zcela na sebe vzal naše lidství, a tím se stal cestou – náročnou, ale otevřenou všem – která vede k plnosti života.

Ti, kdo prožijí půst v odříkání a v prostotě svého srdce, objeví Boží dar a pochopí, že jsme stvořeni k Božím obrazu a podobě a v něm dojdeme plnosti. Ten, kdo přijme chudobu a postí se, stává se chudým s chudými a „shromažďuje“ bohatství lásky přijímané a sdílené. Takto chápaný a žitý půst nám pomáhá milovat Boha a bližního. Jak učí sv. Tomáš Akvinský, láska je jako „hnutí zaměřující se pozorností na druhého tak, že se milující považuje za spojeného s ním v jedno“ (encyklika *Fratelli tutti*, č. 93).

Postní doba je dobou víry neboli dobou, kdy přijmeme Boha do svého života a dovolíme mu, aby si u nás „učinil příbytek“ (srov. Jan 14,23). Postit se znamená osvobodit svůj život ode všeho, co ho okupuje, od přemíry informací – pravdivých či nepravdivých –, spotřebních produktů, abychom otevřeli brány svého srdce tomu, který k nám přichází zcela chudý, ale „plný milosti a pravdy“ (Jan 1,14); Syn Boha Spasitele.

2. Naděje jako „živá voda“, díky které můžeme pokračovat na své cestě.

Samaritánka, kterou u studny Ježíš prosí, aby mu dala napít, nechápe, když jí říká, že by jí mohl nabídnout „živou vodu“ (Jan 4,10). Zpočátku si samozřejmě myslí, že jde o skutečnou vodu. Ježíš má ale na mysli Ducha svatého, toho, kterého nám dá v plnosti ve velikonočním tajemství, aby v nás rozlil naději, která nezklame. Když Ježíš oznamoval své utrpení a svou smrt, zároveň zvěstoval naději: „třetího dne bude vzkříšen“ (Mt 20,19). Ježíš hovoří o budoucnosti, která se před námi otevírá díky Božím milosrdenství. Doufat s ním a díky němu znamená věřit, že dějiny nekončí s našimi chybami, násilím, nespravedlností a hříchem, které přibíjí na kříž Lásku. Znamená to čerpat z jeho otevřeného srdce Otcovo odpuštění.

Žijeme v době plné obav, pocítujeme nejistotu a vlastní křehkost. Slova o naději proto mohou provokovat. Ale postní doba je tu, abychom měli naději, abychom znovu obrátili svůj zrak k trpělivosti Boha, který neustále pečuje o své stvoření, zatímco my s ním mnohdy nakládáme špatně (srov. encyklika *Laudato si'*, č. 32–33, 43–44). Svatý Pavel nás důrazně vybízí k naději v usmíření: „Smiřte se s Bohem!“ (2 Kor 5,20). Když je nám odpuštěno ve svátosti smíření, která je jádrem našeho obrácení, sami se stáváme šířiteli odpuštění: když se dostane odpuštění nám, můžeme ho zprostředkovat v ohleduplném rozhovoru, můžeme potěšit toho, koho zasáhla bolest. Díky Božím odpuštěním můžeme svými slovy a skutky prožívat Velikonoce v duchu bratrství.

Postní doba nás vybízí, abychom říkali „druhým slova, která povzbuzují, posilují, utěšují, podněcují, a ne slova, která ponižují, zarmucují, popuzují, opovrhují druhým“ (*Fratelli tutti*, č. 223). K tomu, abychom předali naději, mnohdy stačí „laskavý člověk, který je ochoten odložit své obavy a starosti stranou a projevit zájem, obdarovat úsměvem, říct povzbudivé slovo, naslouchat uprostřed všeobecné lhůstivosti“ (tamtéž, č. 224).

V usebrání a v tiché modlitbě obdržíme naději v podobě inspirace a vnitřního světla, které vnese jas do úkolů a rozhodnutí našeho poslání. Proto je nezbytné usebrat se v modlitbě (srov. Mt 6,6) a ve skrytosti se setkat s laskavým Otcem.

Prožívat postní dobu v naději znamená si uvědomit, že v Ježíši Kristu jsme svědky nové doby, ve které Bůh „tvoří vše nové“ (srov. Zj 21,1–6). Přijmeme tak naději od Krista, který dal svůj život na kříži a kterého Bůh třetího dne vzkřísil, a jsme připraveni „obhájit se před každým, kdo se nás ptá po důvodech naší naděje“ (1 Petr 3,15).

3. Láska, která kráčí plná soucitu a bdělosti v Kristových stopách, je nejvyšším vyjádřením naší víry a naší naděje.

Křesťanská láska se raduje, když vidí druhého růst. Proto trpí, když druhý zažívá bolest, když je osamocенý, nemocný, bez domova, přezíraný, v nouzi... Křesťanská láska nás pobízí, abychom vycházeli ze sebe, sdíleli se a vytvářeli společenství.

„Sociální láska‘ umožňuje dělat pokroky směrem k civilizaci lásky, k níž se může každý z nás cítit být povolán. Láska se svým tíhnutím k univerzálnosti je schopná budovat nový svět, protože není nějakým prázdným citem, ale nejlepším prostředkem k objeovávání účinných cest pro rozvoj všech“ (Fratelli tutti, č. 183).

Křesťanská láska je darem, který našemu životu dává smysl. Díky ní považujeme ostatní, kteří jsou v nesnázích, za členy naší rodiny, za přátele, bratry. Ani drobnost, o kterou se láskyplně rozdělíme, nezapadne, ale promění se ve zdroj života a štěstí. Tak tomu bylo v případě vdovy ze Sarepty, která se rozdělila o svou mouku a olej, upekla chléb a podala ho proroku Eliášovi (srov. 1 Král 17,7–16). Stejně tomu bylo s chleby, které Ježíš požehnal, rozlámal je, dal svým učedníkům a nasýtil velký zástup (srov. Mk 6,30–44). Stejně tomu bude s naší almužnou, ať už je menší, nebo větší, ale nabízená prostě a s radostí.

Prožívat postní dobu s křesťanskou láskou znamená postarat se o toho, kdo prochází utrpením, je opuštěný, zachvácen strachem z pandemie covid-19. Uprostřed velkých nejistot ohledně budoucnosti si připomeňme slova, kterými se Bůh obrací ke svému služebníku: „Neboj se, vždyť jsem tě vykoupil“ (Iz 43,1), a spolu s laskavostí nabídněme i slovo povzbuzení, aby bližní mohl zakusit, že ho Bůh miluje jako svého syna.

„Jedině pohled proměněný láskou může způsobit, že uznáváme důstojnost druhých, a v důsledku toho si vážíme chudých a přijímáme je v jejich důstojnosti, vážíme si jejich identity a kultury, a tím je doopravdy integrujeme do společnosti“ (Fratelli tutti, č. 187).

Milí bratři, milé sestry, v každé životní etapě je třeba věřit, doufat, milovat. Kež nám toto pozvání prožít postní dobu jako cestu obrácení, modlitby a sdílení našich dober pomůže obnovit osobní a společnou víru, kterou nám dává živý Kristus, naději, již vzbuzuje Duch svatý, a lásku, jejímž nevyčerpatelným pramenem je Otcovo milosrdné srdce.

Panna Maria, Matka Spasitele, která věrně setrvává u paty kříže i v srdci církve, ať nám pomůže svou starostlivou přítomností a požehnáním Zmrtvýchvstalého ať nás provází na cestě k velikonočnímu světlu.

FRANTIŠEK

(převzato z www.cirkev.cz)

Co se stalo

Papež František vyhlásil světový den prarodičů a seniorů.

31. ledna papež František připomněl blížící se svátek Uvedení Páně do chrámu (2. února), kdy evangelium přivádí na scénu dva staré, moudré lidi – Simeona a Annu. Využil této okolnosti, aby vyhlásil **Světový den prarodičů a seniorů**, který bude nově v celé církvi připomínán každou čtvrtou nedělí v červenci, tedy v blízkosti liturgické památky Ježíšových prarodičů, sv. Jáchyma a Anny.

Jak v souvislosti s papežovým oznámením sdělil vatikánský Úřad pro laiky, rodinu a život, „pastorace seniorů je neodkladnou prioritou v každém křesťanském společenství. V encyklice Fratelli tutti připomíná Svätý otec, že nikdo se nezachrání sám, a proto je nutné docenit duchovní i lidské bohatství, předávané skrze pokolení“. Úřad pro laiky, rodinu a život již uspořádal první kongres, věnovaný pastoraci seniorů, po ustavení nového Světového dne chce vyvíjet ještě důraznější úsilí, které by zamezovalo „odpisu“ starých lidí, a naopak doceňovalo jejich charismata.

V závislosti na vývoji pandemické situace úřad ohlásil, že v předvečer prvního Světového dne prarodičů a seniorů (v neděli 25. července) bude papež František sloužit mši svatou ve Vatikánské bazilice.

(zdroj: www.cirkev.cz)

Co se stalo

Christus vivit vychází jako audiokniha.

Audionakladatelství Slyš.to s.r.o. ve spolupráci s Asociací křesťanských spolků mládeže z.s. vydalo posynodní apoštolskou exhortaci **Christus vivit** jako audioknihu. Zdarma ji můžete poslouchat nebo si ji stáhnout na www.slys.to v sekci Audioknihy zdarma.

Spolek Pod střechou získal portrét zakladatele poutního místa ve Skocích u Žlutic.

Na sklonku roku 2020 byl spolek Pod střechou upozorněn, že se na jednom aukčním portálu objevil obraz, který by mohl souviset se Skoky. Záhy jsme zjistili, že se skutečně jedná o obraz, o kterém jsme z německé historické literatury věděli, že býval součástí mobiliáře fary ve Skocích a zobrazoval duchovního otce mariánského poutního místa, **P. J. N. Ricka, OPraem**. Po roce 1945, resp. po roce 1950, když ze Skoků nuceně odešli tepelští premonstráti, se obraz, stejně jako řada dalších památek, ztrácí. Považovali jsme jej za již definitivně ztracený a zničený. O to větší překvapení a radost byla, když se objevil. Navíc se tak stalo v době premonstrátského jubilea, při 900. výročí založení řádu premonstrátů.

Protože se jedná o jednu z nejcennějších historických památek Skoků, bylo rozhodnuto, že se spolek pokusí získat obraz do vlastnictví. To se nakonec podařilo, spolek za památku zaplatil 20 000 Kč. Na pořízení obrazu již přispěli někteří členové spolku a další dárci.

Umístění obrazu

Obraz bude nutné odborně prohlédnout restaurátorem, zda nepotřebuje nějaký restaurátorský zásah a ošetření, v budoucnu bude umístěn a prezentován ve Skocích, nejspíše v budoucím Poutním domě. Prozatím bude zhotovena fotokopie, která bude vystavena v kostele. Protože originál zatím není možné ve Skocích umístit, zvážujeme jeho dočasné zapůjčení a umístění v některé vhodné instituci, kde by mohl být prezentován veřejnosti (např. v krajském muzeu, diecézním muzeu nebo v tepelském klášteře).

Popis obrazu

Obraz má obdélný formát, orientovaný na výšku, rozměr plátna je 81 x 109 cm. Kompozice obrazu se skládá ze stolku v popředí, na kterém leží stavební plán kostela, svatý obrázek a stolní hodiny, z polopostavy vlastního portrétu a z pozadí, které tvoří drapérie za postavou a průhled oknem na stavbu kostela.

Portrét zobrazuje polopostavu P. Ricka v životní velikosti, oděn je v typické bílé premonstrátské klerice, levou ruku má na cinguli, na prsteníku má prsten s červeným kamenem, patrně je to odznak jeho církevní hodnosti osobního děkana. Napravo před portrétem je stolek s modrým plátnem, na němž leží stavební plán poutního kostela ve Skocích, svatý obrázek místní Panny Marie Pomocnice ze Skoků s latinským nápisem *S. MARIA AUXILIATRIX STOCKENSIS* (svatá Marie pomocnice skocká) a velké stolní hodiny. Na stavebním plánu je vyobrazena část půdorysu kostela s textem, který se shoduje s textem na originálu stavebního plánu z roku 1736. V pozadí za postavou je drapérie červeného závěsu okna. Na rámu okna je přibitý obrázek s černobílým vyobrazením nekolorova-

ného osobního Rickova znaku. Ten je tvořen štítem v kartuši, ve štítu je zobrazení beránka Božího s osmicípou mariánskou hvězdou. Klenot štítu tvoří koruna, z níž vyrůstá postava sv. Norberta, po stranách paroží. Nad štítem s klenotem je obvyklý prvek církevní heraldiky, kněžský klobouk se čtyřmi (?) střapci. Znak by měl odpovídat jeho církevní hodnosti osobního děkana a řeholního kanovníka (podle dnešní heraldické praxe by měl mít pouze tři střapce). Beránek Boží odkazuje zřejmě na řeholního kanovníka jako služebníka Božího, mariánská hvězda patrně na mariánské poutní místo ve Skocích, sv. Norbert odkazuje na příslušnost k řádu premonstrátů (sv. Norbert jako zakladatel řádu), paroží zase na příslušnost ke Kanonii premonstrátů Teplá. V průhledu oknem je poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích, je vyobrazen z boční, jihovýchodní strany. Jeho podoba odpovídá původnímu stavebnímu plánu, kdy měl mít pouze jednu věž. V době vzniku obrazu byl kostel ještě rozestavěný a věž měla být vyzděna jen po základy. Malíř tedy zřejmě vycházel ze stavebního plánu. Zajímavostí je i zachycení barevného provedení kostela (základní plochy cihlově červené, tektonika bílá).

Povrch malby je jemně krakelovaný. Obraz byl v roce 1863 restaurován, zásah restaurátora je patrný na obličejí a rukou postavy.

Zadní strana plátna má červenohnědý šeps, ve spodní polovině plátna je velký nápis - signatura malíře s datací *I. Ioseph Grimmer pinxit Anno 1744* (J(ohann) Joseph Grimmer namalovat léta Páně 1744) a pod ním menší nápis, signatura restaurátora s datací *P. Joan. restaurav. 1863* (P(áter nebo Peter?) Joan(es) obnovil 1863). Vlevo dole je číslice 78, patrně inventární číslo.

Portrét P. J. N. Ricka, OPraem

P. Johann Norbert Rick, OPraem se narodil 13. července 1681 v Bochově, patrně byl vyslán na studia teologie, v roce 1706 byl vysvěcen na kněze a stal se členem Kanonie premonstrátů Teplá. V roce 1708 byl vyslán do Žlutic, kde se stal kaplanem ve zdejší farnosti. V roce 1714 se zde stal farářem. V roce 1717 inicioval vznik kaple P. Marie Pomocnice a tím i mariánského poutního místa ve Skocích. V roce 1726 obdržel čestný církevní titul osobního děkana. Jako duchovní správce žlutické farnosti spravoval i kapli ve Skocích, zasloužil se o zřízení oltáře v kapli a o vznik poutí k obrazu místní P. Marie Pomocnice ve Skoku. V roce 1738 převzal do správy i nově stavěný poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích. Když Kanonie premonstrátů Teplá zřídila v roce 1748 při kostele ve Skocích svůj superiorát (závislý řeholní dům), byl ustanoven jeho prvním představeným – superiorem. V této funkci zůstal až do své smrti 21. února 1756. Pohřben byl ve Žluticích (ve Skocích v té době ještě nebyl zřízen hřbitov), podle některých pramenů se v místním kostele sv. Petra a Pavla měl nacházet náhrobník.

Autor obrazu

Autorem obrazu je regionální barokní malíř Johann Josef Grimmer žijící a tvořící ve Žluticích v 1. polovině 18. století. V historických materiálech se objevuje také jako Grimm, Grün. Podílel se spolu s dalšími regionálními malíři na výzdobě kostela ve Skocích. O osobě restaurátora, P. Joanese nebo Johanna, nic bližšího zatím nevíme, mohl by to také být tehdejší superior ve Skocích (1857–77) P. Johann Weimann, OPraem., který nechal obraz v roce 1863 restaurovat.

Jiří Schierl, předseda spolku **Pod střechou, z.s.**

Tohora v chebské uličce Zavražděných

V loňském roce jsme vzpomínali na 75. výročí osvobození Osvětimi. U nás v Chebu proběhl Týden židovské kultury, který vrcholil koncertem v divadle. Tam náš farář Petr Hruška vyhlásil Tohoru naší farnosti – očistu, jako symbol našeho pokání. Celý rok, každý pátek večer v době, kdy začíná šabat, někdo z naší farnosti měl uklízet uličku Zavražděných. Proč právě tu? Na tomto místě v roce 1350 na Zelený čtvrtek vyvrcholil pogrom, vyprovokovaný nenávisným kázáním o vině Židů, kteří ukřižovali Krista. Místní křesťané vyvraždili téměř celou židovskou obec, která čítala asi 1000 osob. To je krveprolití, které si těžko umíme představit. Velmi silně si uvědomujeme, že ani náš současný svět není prostý nenávisť. I pro nás je snazší promítnout svoje obavy, nejistoty a stíny do někoho, kdo je jiný než my. A zbavit se ho, nebo ho aspoň odsunout mimo náš životní prostor, vypadá jako dobré řešení... I v dnešní době vidíme znovu nástup rasismu, dokonce i anti-semitismu. S bolestí si uvědomujeme, že křesťané během věků uvažovali stejným způsobem a jednali zcela proti duchu evangelia. Vnímáme to jako naši společnou vinu, že takhle nekřesťansky naše církev spoluvytvářela historii světa, naší země, našeho města – byli to lidé, kteří chodili do stejného kostela jako my, obraceli se ke stejnému Otci. Proto jsme ve skupince nebo o samotě, s modlitbou, se zpěvem nebo v tichu – jak nám dovozovala epidemiologická situace – každý pátek sbírali v rukavicích a s rouškou vajgly, plechovky, střepy, psí hovínka, zametali listí...

Pro mě osobně byl tenhle covidový rok s uličkou neoddělitelně spjatý. Snažila jsem se chodit uklízet každý pátek, i když pokaždé to nevyšlo... Být každý týden pravidelně na jednom místě, vidět ho v proměnách ročních dob a světla, s plným uvědoměním jeho těžké historie, byl intenzivní zážitek. Prožila jsem si silně i návrat k mým vlastním duchovním kořenům, které se židovství úzce dotýkaly.

V roce 1989, kdy mi bylo devatenáct a o křesťanství jsem měla jen velmi mlhavé ponětí, jsem zašla na výstavu Tvrdohlavých ve výstavní síni ÚLUV na Národní třídě. Postupně jsem si během prohlídky začala uvědomovat, že tam hraje hudba, zaslechla jsem zpěv. Musela jsem se zastavit. Jako kdyby mi někdo otevřel srdce a uchopil všechnu bolest, která je tam ukrytá. Měla jsem pocit, že skoro nemůžu dýchat. Jako by ta má bolest byla součástí nějaké nezměrné bolesti, bolesti světa, která jí přesahuje. Paní uvaděčka mi prozradila, že je to nahrávka zpěvů z jakési maďarské synagogy. Podařilo se mi přesvědčit prodavačku v Domě maďarské kultury, aby mi prodala poslední exemplář desky, přestože ji původně měli uchovat do archívu. A pak jsem se kromě hudby začala zajímat o židovskou historii, začala číst Bubera, Wiesla, dokonce jsem se naučila i pár hebrejských znaků...

Teprve za několik let, v úplně jiném městě, jsem v hluboké osobní krizi vešla do kostela. Tehdy tam sloužil jáhen, nějaký Petr Hruška, který ve svých kázáních čerpal z velmi podobných pramenů. Chápala jsem, co říká, mluvil jazykem, kterému jsem rozuměla. Vlastně jsem už znala Starý zákon. A navíc tam byl – Kristus. Bylo to, jako když už znáte melodii, kterou hraje levá ruka, a teď uslyšíte, že existuje i melodie, kterou hraje pravá. Tam jsem se kromě hluboké bolesti mohla dotknout i hluboké lásky, která mě přesahovala, a být její částí.

Na tohle jsem myslela, když jsem v uličce Zavražděných uklížela. Když se mi nechtělo, bylo mi horko nebo zima, bolela mě záda, nebo jsem si přišla v téhle službě osamělá... Znovu jsem si uvědomovala, že jsem z tohoto pramene dostala víc než kdokoliv jiný z mých přátel. U poslední lampy jsem vždycky cítila vděčnost za to, že mě Bůh vedl právě touhle cestou. Teď můžu s vědomím bolesti a viny projít uličkou. A můžu věřit v odpuštění a hlubokou lásku, do které je každá bolest ponořena.

Ivana Čamková

Přednášky biblické antropologie na dosah všem

V rámci celoživotního vzdělávání, které nabízí Teologická fakulta Jihočeské univerzity, vede P. Alvaro Grammatica Th.D. již 10. teologický kurs pro širokou veřejnost.

V prvních dvou letech jsme na uvedení do Písma Starého a Nového zákona a kursu Mesiánští židé jezdili do Českých Budějovic, protože přednášky se konaly přímo na půdě fakulty. Počínaje základy fundamentální teologie se tento cenný vzdělávací zdroj přesunul mnohem blíže, do školicího střediska Koinonie Jan Křtitel v Liticích, čímž se stal mnohým z nás značně dostupnějším.

Každý měsíc jsme se pak při pátečních večerech postupně seznámili s otázkami teologické antropologie, mezináboženského dialogu a také se svátostnou, morální, pastorální a spirituální teologií.

Letošní vlastně výroční kurs věnovaný biblické antropologii probíhá kvůli protipandemickým opatřením formou videonahrávek umístěných na YouTube, a tak jsou přednášky k dispozici ještě širšímu spektru zájemců. Ve světle Božího slova se i Vy můžete zamýšlet nad otázkami, kdo je člověk jakožto stvořená bytost, v čem spočívá jeho velikost a pomíjivost, možná zjistíte, že s jeho úlohou souvisí také jídlo, práce a zvířata, a Vaší pozornosti jistě neunikne téma lidské lásky... pokračování nás ještě čeká...

Přednášky můžete sledovat jednoduše s českým dabingem, nebo – pokud jste milovníky, či dokonce znalci italštiny – v originálním znění s českými titulky. Uvedené najdete na www.koinonia.cz.

Mgr. Monika Tomešová

Kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie a sv. Ignáce v Klatovech obsadil 1. místo v krajském kole soutěže Památka roku 2020.

Cena se uděluje za nejlepší projekt a realizaci obnovy movitých i nemovitých věcí, které mají významné památkové, architektonické nebo urbanistické hodnoty a jsou nositeli specifického charakteru prostředí. V prvním kole rozhoduje o vítězných projektech v kraji a o postupu do druhého kola krajská sekce Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska. Ve druhém kole rozhodne o vítězných objektech v soutěži celostátní komise složená ze členů Předsednictva Sdružení a zástupce Asociace krajů ČR a Národního památkového ústavu. Při hodnocení je zohledňována zejména kvalita daného projektu a také kvalita jeho realizace.

Projekt Revitalizace jezuitského kostela v Klatovech (spolufinancovaný z dotace Evropské unie IROP) je zaměřen na revitalizaci kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie a sv. Ignáce v Klatovech, který společně s Černou věží vytváří nejvýraznější dominantu Klatov. Důvodem stavebních úprav a restaurátorských prací byl především nevyhovující až havarijný stav vnějšího pláště i interiéru kostela. Revitalizace bude dokončena v roce 2021. O jejím průběhu se dočtete zde: www.bip.cz/cs/revitalizace-jezuitskeho-kostela-v-klatovech.

Více informací o soutěži Památka roku 2020 najdete zde: <https://www.historicka-sidla.cz/cs/soutez-pamatka-roku-2020>.

Co se stalo

S P. Bogdanem Stępieńem o svátosti smíření

Téma svátosti smíření je pro mě srdeční záležitostí. Už jako kluka mě napadalo, že kdybych byl knězem, měl bych jiný přístup k slavení této svátosti. Nepamatuju si, o co přesně mi tenkrát šlo, ale bylo to pro mě důležité. Později, když už jsem byl vysvěcený na kněze, jsem navštívil svého příbuzného (také kněze), který se mě zeptal, co bych chtěl v životě dělat, co je pro mě nejdůležitější. Bylo to pár dní po mém vysvěcení, takže jsem ještě nevěděl, kde přesně budu působit. Tušil jsem, že to může být Jasná Hora, místo známé tím, že se zde hodně slaví svátost smíření. A to mi vyhovovalo, proto jsem sdělil, že se chci věnovat zpovídání. I závěrečnou práci v semináři jsem psal o této svátosti.

Smíření v biblických textech

Obvykle se používají dva různé pojmy (zpověď a svátost smíření), z nichž každý vystihuje něco charakteristického. Častěji se asi používá termín zpověď, vyznání. Nejde tu jen o vyznání vin a hříchů. Jde také o vyznání důvěry, o víru v lásku, v Boží milosrdenství. Možná to někomu přijde zvláštní, ale když odhaluji svou slabou, hříšnou stránku, zároveň vyznávám, že chci opustit cestu hříchu a zla a přimknout se k Bohu. Jde tedy o důvěrné přistoupení k Bohu.

Velice dobře to vystihuje vyprávění o Davidovi. V jeho příběhu s Batšebou nejde o jeden hřích, ale o celou sérii hříchů. V 2Sam 11,1 a násl. čteme, že když králové táhli do války, David zůstal doma (na jiném místě, než měl v tu dobu být). Vyšel na terasu a šmíroval Batšebu. Jenže nezůstal jen u toho. Poslal služebníky, aby tu cizí ženu přivedli do jeho paláce. Tedy nejen že se David dopustil zla, zatáhl do něho i své služebníky. Pak došlo ke smilstvu. A když se David dozvěděl, že s ním Batšeba čeká dítě, chtěl to ututlat. Urijáš (manžel Batšeby) byl toho času ve válce, odkud ho David volal zpět, aby skryl svůj vlastní hřích, za který nebyl schopen převzít zodpovědnost. Urijáš nechtěl jít domů spát se svou manželkou, když jeho kamarádi bojovali ve válce. David svůj hřích posunul ještě dál a zase do svého hříchu namočil jiné; vzkázal Jóabovi, aby postavil Urijáše tam, kde je to nejnebezpečnější. Poslal tak Urijáše na smrt. Na Davidovo svědomí to ale nemělo žádný vliv. V různých částech Písma čteme, že Bůh nám vychází vstříc, a tak se stalo i v tomhle případě. Bůh poslal Náthana, který Davidovi vyprávěl podobenství o boháčovi a chudákovi (2Sam 12,1 a násl.). Když David slyšel, že boháč vzal chudákovi jeho jedinou ovečku, hned se rozhorlil: „...muž, který tohle spáchal, je synem smrti!“ Náthan Davidovi řekl: „Ten muž jsi ty!“ Když to David uslyšel, nenaštval se, ale konečně mu to došlo. Přiznal svůj hřích.

Dochází tu k upřímnému vyznání, na kterém se mi líbí, že je v něm rovnováha mezi hříchem a vědomím Božího milosrdenství. Někdy se totiž stává, že člověk je vlastním hříchem tak zničen, že už nic jiného nevidí. (Vzpomeňme třeba na Jidáše, který neviděl východisko ze své situace.) V Davidově případě nešlo o jeden hřích, šlo o celou sérii; David měl zkušenost s Bohem a byl schopen to vidět, hřích nezatemnil jeho uvažování. Utíká se k milosrdnému Bohu a modlí se modlitbu, kterou známe jako Žalm 51. Ve svém vyznání nelíčí podrobně každou událost (ví, že Bůh je zná), ale líčí celý svůj postoj v hříchu. Všechno ze sebe dostává a od hříchu se odvrací.

Připomeňme ještě jednu postavu – Hanu, Samuelovu matku (když ještě nebyla matkou). Pro každou izraelskou ženu bylo potupné nemít děti. Hana tím velmi trpěla a předstupovala před Boha. Modlila se však jinak, než bylo zvykem. Nebyla schopná ze sebe dostat ani hlásku, jen její rty se pohybovaly. Kněz Elí ji napomínal, myslel si totiž, že je opilá. Hana odpověděla: „*Nepila jsem víno ani jiný opojný nápoj, pouze jsem vylévala před Hospodinem svou duši.*“ (1Sam 1,15) To je zpověď. Vylévání nejen úzkostí a potřeb, ale všeho, co je v našem nitru. Když je polévka v míse, nevidíme, co je na dně. Když se vyleje na stůl nebo na podlahu, najednou je vidět všechno, co je v ní. Bůh toto „vylévání“ nepotřebuje, protože všechno zná. Potřebuje ho člověk, aby mohl vyznat svou upřímnost a pohlédnout sám na sebe. Bůh přichází se svou milostí a člověk se zapojuje; platí to i naopak: když člověk předstupuje před Boha, Bůh ho nenechá bez povšimnutí.

Svatost smíření je slavnost.

Svatost je viditelné znamení neviditelné milosti a moci, svátost smíření je slavnost. Jde vlastně o takové oficiální, vznešené slavení. Člověk ale nemůže uspořádat slavnost sám, to Bůh nás zve. Připomíná nám to např. scéna z ráje. Když Adam neposlechl a zhřešil, schoval se do křoví. Přichází Hospodin a ptá se: „*Kde jsi?*“ (Gen 3,9) To On začíná dialog. Adam odpovídá, že se ukryl, protože byl nahý, a Hospodin se znovu ptá: „*Kdo ti pověděl, že jsi nahý?*“ (Gen 3,11) Bůh takhle pomáhá Adamovi ve vyznání. „*Nejedl jsi z toho stromu?*“ Adamovo vyznání není upřímné, objevuje se tu i prvek obžaloby, když říká, že ze stromu mu dala jíst žena. („...*Žena, kterou jsi mi dal...*“) Adam vkládá odpovědnost na ženu i na Boha. Ani Eva nepřizná vinu a vše svádí na hada. Bůh se obrací k hadovi a uvádí nepřítelství mezi hada a člověka (srov. Gen 3,15), naštěstí zde tedy nedojde k pokojnému soužití. Dílo Satana bude zničeno. Spasitele to bude něco stát, avšak hřích nebude mít konečné slovo.

Další aspekt svátosti smíření připomíná příběh s uzdravením ochrnutého (Mat 9,2 a násl.). První slova, která od Ježíše uslyšel: „*Odpouštěj si ti hříchy*“. I pro nás je to poučné. Vidíme nemocného člověka, který se nemůže pohnout. Ježíš ukazuje, že nejhorším problémem toho muže není fyzická nemoc, ale hřích.

Dalším textem, který je třeba připomenout, je Ježíšovo setkání se ženou, kterou přistihli při cizoložství. (Jan 8,3 a násl.) Zákoníci a farizeové přivedli tu ženu trochu jako záminku, aby mohli obžalovat Ježíše. „...*Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?*“ Svým jednáním Ježíš ukazuje, jak moc mu záleží na člověku. Sklonil se a v postoji hrajícího si dítěte psal prstem po zemi. Žalobci

na Ježíše stále dotírali, až se postavil a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!“ (Jan 8,7) To je zasáhlo. Žalobci si to uvědomili a odešli; a aby jim to ulehčil, Ježíš se opět sklonil k zemi. Tu ženu nikdo neodsoudil. Lidem se může zdát, že Bůh je přísnější než člověk a nepromíjí žádnou chybu. Ale připomeňme si tu scénu – i Ježíš té ženě říká: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ (Jan 8,11) To je takové propuštění, vyslání. Žena dostává od Ježíše nový život.

Připomeňme ještě ženu, která v domě farizee Šimona umývala Ježíšovi nohy. (Luk 7,38) Šimon se divil, že Ježíš dovoluje takové ženě, aby se ho dotýkala. Ježíš chtěl v té situaci říct něco Šimonovi i nám všem, a tak vyprávěl o dvou dlužnících, z nichž jeden dlužil menší částku a druhý větší. Když pán odpustí dluh oběma, kdo z nich ho bude mít raději? (Luk 7,42) Jistě ten, komu bylo odpuštěno více. Jako by se Ježíš ptal Šimona: Vidíš tuto ženu? Vidíš její důstojnost? Vidíš v ní člověka? Ježíš poukazuje na Šimonovo jednání (který v ženě viděl jen hříšnici, cizoložnici) i na jednání té ženy, která nemluvila o svých hříších, a vyjádřila lásku svým postojem.

Svátost smíření může být provedena různě, je ale třeba všimnout si toho, co Bůh říká o smíření. Velmi se mi líbí slova z 1. kapitoly Izajáše. Bůh nejdřív poukazuje na hříchy, pak nabízí řešení: „Pojďte, projednejme to spolu.“ (Iz 1,18) Některé překlady uvádějí: „Pojdme, sudme se.“ Soudit se s Bohem je ale těžké, Bůh je vždycky v právu. Zůstaňme u slova projednejme to. Bůh chce, abychom společně hledali řešení. „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh...“ (Iz 1,18) Bůh hned poukazuje k výsledku soudu. To se ostatně děje i ve svátosti smíření. Bůh nás osvobozuje, odpouští nám a chce to s námi slavit.

Kdysi mi někdo vyprávěl, že se po dlouhých letech odvážil ke zpovědi. A kněz mu jako pokání uložil, aby to oslavil. Penitent se divil, co je na tom k slavení. Důraz nebyl kladen na hříchy, nýbrž na to, co se stalo. Že hříchy jsou odpuštěny a minulost je uzavřena. To krásně ukazuje 15. kapitola Lukášova evangelia, tedy podobenství o ztracené a nalezené ovci, o minci i o synovi. Každé to podobenství končí oslavou. I takto můžeme vnímat svátost smíření, ať už ji prožíváme jako kající, nebo jako zpovědní.

Koneckonců i Ježíšova smrt je ukotvena do období slavnosti, Ježíš zemřel během židovských velikonic.

Jak se dobře připravit na svátost smíření?

Svátost smíření se neodehrává jen při setkání penitenta a kněze, ale začíná už rozhodnutím člověka, že chce tuto svátost slavit. Člověk zkrátka vnímá, že tu je problém mezi ním a Bohem, mezi ním a druhým člověkem nebo ve vztahu k sobě sama. Bůh nám dává světlo, možnost nahlédnout, že je třeba před něho předstoupit.

Jedním z prvků svátosti smíření je zpytování svědomí, pro něž možná hledáme nějaké pomůcky. Při zpytování svědomí bychom neměli klást důraz jen na hříchy, nýbrž na náš celkový postoj. Odkud se mé postoje berou? To může být velmi důležitá otázka. Byl jsem velmi překvapen, když jsem četl slova kardinála Wyszyńského ohledně hříchu – člověk prý nedokáže ani pořádně zhřešit. To že řekl kardinál? Dál to své tvrzení vysvětluje: buď schází svoboda, nebo vědomí. Křesťan, který bere vážně vztah s Bohem a Kristem, se jen těžko může rozho-

dovat proti Bohu. Snad může jít jen o vliv nějaké omezenosti nebo slabosti, člověk jen těžko zvolí hřích schválně. Proto je třeba se při zpytování svědomí podívat, proč se to nebo ono stalo. Volil jsem dobrovolně? Chtěl jsem, aby se tak stalo? Nakolik jsem byl svobodný? Můžu být např. velmi impulzivní, v prudkosti udělám něco špatného. V tom případě je třeba se ptát: Je to můj trvalý postoj, se kterým se ztotožňuji? Nejde o to, aby člověk sám sebe ospravedlňoval, ale aby se postavil pravdě. Pán Ježíš říká, že pravda nás osvobodí. Musíme být vždy otevření působení Ducha svatého, který nám napovídá.

Před mnoha lety jsem jeden mladý pár připravoval ke svátosti manželství. Právě během mého setkání s tímto párem neohlášeně zazvonil jeden známý, kterého mi bylo velmi těžké odmítnout. Byl jsem v napětí, protože jsem věděl, že na mě ti snoubenci čekají. Neohlášený návštěvník asi ani nepotřeboval nic důležitého, jen zrovna šel kolem fary, a tak mě chtěl pozdravit. Krátce se pomodlil a během té modlitby mě usvědčil z jakéhosi hříchu. Zaujalo mě, že to bylo takové něžné usvědčení. Tak to dokáže jenom Bůh: usvědčit člověka z hříchu, ale nezdeptat ho, nezničit. Navíc to – v tom vzpomínaném případě – ještě přišlo ve zcela nečekaných podmínkách. Musíme být připraveni i na Boží pomoc. Protože „technicky“ sice můžeme všechno říct, vyznat své hříchy a stav svého nitra, ale možná nám chce Bůh ukázat ještě něco jiného, na co bychom sami nepřišli. Je třeba dovolit Bohu podívat se do našeho nitra, musíme pak být také připraveni přijmout to, co nám říká.

„Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce.“ (Iz 62,3) To má hluboký význam! To, co máme na hlavě, můžeme, ale nemusíme vidět. Naproti tomu když mámě něco v rukou, vidíme to. Bůh má korunu před očima – stále se dívá na člověka. Při zpytování svědomí jde o společné dívání se na život, o dialog s Bohem. Ale nejde jen o pohled na to, jaký průsvih jsem udělal. Nezapomínejme na dobré Boží skutky.

Slavení svátosti smíření má být oslavou Boha. Důležité je také vyznání lítosti. I David litoval a říkal, že zhřešil. Nakonec převzal zodpovědnost za svůj hřích. Je třeba se rozhodnout a chtít se vrátit jako ten marnotratný syn: „*Vstanu a půjdu k svému otci.*“ (Luk 15,18) Ovšem nesmí zůstat jen u slov. Vyznání lítosti je zároveň vyznání lásky. Co by to otci pomohlo, kdyby mu syn napsal, že zhřešil, ale nevrátil by se...

Pak je tu rozhodnutí ke změně života. Lidé ve svátosti smíření vyznávají, že se chtějí změnit, polepsit. Zároveň je třeba si uvědomit, že nejsme schopni polepsit se sami. Je dobré počítat s tím, že nám pomůže Bůh, ale že to může trvat roky. Vezměme si jako příklad apoštoly: tři roky byli stále s Ježíšem. Měli tu možnost a milost. Jenomže nezměnilo je to hned. Petr v evangeliích a Petr, kterého poznáváme z jeho listů, je úplně jiný. Je to obrovský rozdíl; na změnu bylo třeba času.

„Chci se změnit, ale potřebuji Boží pomoc.“ To je důležitý postoj. Nelze stavět na vlastních schopnostech.

Po rozhodnutí nechat cesty hříchu přichází vyznání před knězem, který je zástupcem Krista, a také církve. Každá svátost je slavena ve společenství, ve svátosti smíření jde o smíření s Bohem, s církví i se sebou. Byť jsme si zvykli,

že svátost smíření se odehrává jen mezi kajcíníkem a knězem, jde o proces, do kterého je zapojena celá církev.

V prvotní církvi o sobě lidé věděli, znali se. Věděli také o svých hříších. Kajcíníkovi bylo určeno období pokání, kdy se nemohl účastnit eucharistie, na znamení kajcínosti byl označen popelem. Církev se za kajcíníky modlila a když skončilo období pokání, kajcíníci byli slavnostně uvedeni do společenství. My jsme dnes svátost smíření trochu zúžili na soukromou záležitost, soukromá je ale jen v tom smyslu, že nikdo jiný to za nás nemůže udělat. Známe ovšem i společnou bohoslužbu smíření, třeba při duchovních obnovách.

Posledním, závažným prvkem je úkon kajcínosti. Velkou roli tu hraje postoj kněze, jeho vnímavost, jaké pokání uložit. Často to bývá tak, že má kajcíník odříkat nějakou modlitbu (lidé už si na to zvykli). Vzpomínám si, že když jsem byl ještě mladým knězem, někdo mi při zpovědi říkal, že nesplnil úkon kajcínosti. Tak jsem se ptal proč. Kajcíník konstatoval, že prý to byl takový moderní úkon kajcínosti. Vzpomněl jsem si, že jsem mu uložil, aby udělal něco dobrého pro manželku. Kněz by se měl snažit přizpůsobit pokání možnostem kajcíníka; mně se zdálo, že když tam byl nějaký problém v manželství, tak penitent smysl úkonu kajcínosti pochopí. On byl zvyklý na odříkanou modlitbu a já jsem mu tenkrát nic konkrétního neurčil... Je třeba, aby kněz dával úkon kajcínosti přiměřeně, aby to zároveň bylo něco, co člověku pomůže, co bude spojeno s jeho životem. I skrze svátost smíření můžeme lidem hodně pomoci. Úkon kajcínosti je nutný, když něco není dořešeno: když někdo něco poškodí a je třeba to napravit. Co pomůže množství odříkaných modliteb, když nedojde k nápravě? Samozřejmě ne vždycky jsme schopni věci napravit, ale když je to možné, je třeba to udělat.

Kajcíník by ovšem neměl jen čekat, až mu kněz něco uloží. Je možné udělat to předem. To je teprve to správné slavení. Ježíš říká: „*Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeň, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar.*“ (Mat 5, 23–24)

Co patří do zpovědi a co do duchovního rozhovoru?

Do svátosti smíření patří především hříchy. Může tu být také nejistota, nakolik jsem si svůj hřích uvědomoval, nakolik jsem v něm byl svobodný. Duchovní doprovázení je dobré k reflexi mého stavu: Co prožívám? Co je správné a co není? Je dobré uvědomovat si, jestli to, co prožívám, nevede k nějakému nebezpečnému stavu.

Mniši před svým duchovním vůdcem vyznávali i svá pokušení, aby nad nimi ta pokušení neměla moc. Když se člověk setkává s útokem Zlého a vyjevuje to před ostatními, tak ten Zlý už ztrácí moc. Zlý chce jednat skrytě, nechce být poznán. Je třeba rozlišit pokušení od hříchu. Když přichází pokušení, člověk na to nemusí mít žádný vliv. Duchovní doprovázení může pomoc třeba právě rozlišit pokušení od hříchu.

Jak svátost smíření prožívá zpovědník?

Když jsem byl ještě bohoslovcem, ptal jsem se svého představeného, jestli mu praxe zpovědníka pomáhá při jeho vlastním zpovídání. Říkal, že ano. I mně

to pomáhá. Například při jedné zpovědi jsem slyšel slova *nedokážu, nedokázal jsem*. Uvědomil jsem si, že i já sám jsem taková slova používal. Ale co znamená to nedokážu? Nemám nad tím moc, nejsem toho schopen. Je dobré, když si člověk uvědomí, že něco nedokáže, a že je tu ještě někdo větší než jeho hříchy a slabost.

Některé slovo mi občas pomůže i vnímat stav člověka. Třeba to, že penitent vidí jen hříchy, ale neuvědomuje si nic pozitivního.

Je radost, když mohu být svědkem proměny. Že Bůh přichází se svou milostí, s odpuštěním – hříchy jsou hozené v propast. Kdosi se jednou začal zpovídat. „Mám tyto hříchy...“ Uvědomil jsem si, že je tu nějaký problém mezi ním a Bohem, však za chvíli to nebude. Je to jako splacený dluh: člověk si pamatuje, že měl dluh, avšak už ho mít nebude, protože byl splacen. Mám tyto hříchy... Ale nebude to! Dveře jsou otevřené.

Zároveň je tu vědomí naší křehkosti a malosti. Člověk přichází, ale já nejsem schopen mu pomoci. To Bůh mu pomáhá. Stávalo se mi, že člověk přišel, mluvil, a já jsem už přemýšlel, co mu říct, co mu poradit. Jednou mě napadlo: Ty teď poslouchej, není podstatné, co řekneš.

Když jsem ještě v Polsku vyučoval náboženství, měly děti v katechismu takový obrázek: zpovědnice, před zpovědnicí klečí dítě vyznávající hříchy, ve zpovědnici kněz, který skoro nebyl vidět. Vidět byla celá postava Pána Ježíše. I ten obrázek měl ilustrovat, že nejdůležitější v tom setkání je Ježíš Kristus. I kněz by si měl uvědomovat, že není ten nejdůležitější. Nejdůležitější je ten, který vzal na sebe naše hříchy.

Nerad prožívám svátost smíření, když je na ni málo času, pět minut před mší. Když máme víc času, jsem pak i já svobodnější, může dojít i k nějakému rozhovoru, který může být přídatný. Je na tom vidět i postoj penitenta – jestli chce svátost slavit, nebo si to jen splnit.

Je třeba si uvědomit, že přistupujeme k Ježíši, který o nás všechno ví a je naším obhájcem. Obdivuji upřímnost některých penitentů. Nemusím se doptávat, nemusím nic domýšlet. Někdo může mít námitky, proč má vyznávat hříchy před knězem? Když prožíváme nějaké radosti a těžkosti, chceme o tom s někým mluvit. Jde o vyznání hříchu – vyjde ze mě, jako bych vyzvracel to, co do nitra nepatří. Odsekávám se od toho, co by v mém životě nemělo být. Ježíš zná naši přirozenost – podívejme se třeba na Ježíšův rozhovor s ucedníky jdoucími do Emauz.

Připravila Jana Lazarová

Co se chystá

Co se chystá

Západočeská galerie v Plzni zve na unikátní výstavu o Plzeňské madoně a krásném slohu.

Plzeňská madona patří k nejvýznamnějším a nejuctívanějším uměleckým církevním památkám Plzně i západních Čech. Západočeská galerie v Plzni připravila unikátní výstavu s názvem *Nad slunce krásnější. Plzeňská madona a krásný sloh*, která představuje vzácnou opukovou sochu madony v širších náboženských a kulturně-historických souvislostech. Autory výstavy jsou doc. PhDr. Michaela Ottová, Ph.D. a Mgr. Petr Jindra. Záštitu nad výstavou převzali plzeňský biskup Tomáš Holub, Česká biskupská konference, hejtmanka Plzeňského kraje Ilona Mauritzová a primátor města Plzně Martin Baxa.

Biskupství plzeňské se rozhodlo zcela výjimečně zapůjčit (na závěrečných deset dní výstavy) originál sochy Plzeňské madony, kterou bylo možné dosud vnímat jen z velké vzdálenosti na hlavním oltáři dnes rekonstruované katedrály sv. Bartoloměje.

Nepříznivá epidemiologická situace a opatření vlády výstavě příliš nepřejí. V současné době není možné předjímat, kdy bude výstava *Nad slunce krásnější*, jejíž trvání bylo plánováno od konce listopadu 2020 do 28. března 2021, pro návštěvníky otevřena. Také doprovodné programy budou moci být realizovány s ohledem na vývoj vládních opatření. V současnosti se jedná o prodloužení výstavy do 5. června 2021. Aktuální informace prosím sledujte na webu Západočeské galerie v Plzni: <http://www.zpc-galerie.cz>.

O Plzeňské madoně i unikátní výstavě nám více pověděl jeden z jejích autorů, Mgr. Petr Jindra:

Příprava výstavy

Ideou výstavy jsme se začali zabývat už před sedmi lety s kolegyní doc. PhDr. Michaelou Ottovou, Ph.D. (Ústav dějin křesťanského umění KTF UK), Mgr. Robertem Novotným, Ph.D. (Centrum mediévistických studií Filozofického ústavu AV ČR) a PhDr. Janem Klípou, Ph.D. (Ústav dějin umění AV ČR). Už tehdy se totiž začalo mluvit o tom, že bude probíhat rekonstrukce interiéru katedrály sv. Bartoloměje na náměstí Republiky v Plzni. To mimo jiné znamenalo, že Plzeňská

madona bude snesena z oltáře. Nabízela se tedy jedinečná příležitost k poznání této velmi vzácné sochy, která mohla být odbornou veřejností zkoumána naposledy ve 40. letech 20. století.

Plzeňská madona jako prototyp krásného slohu

V evropském měřítku patří Plzeňská madona k nejvýznamnějším dílům vrcholného a pozdního středověku. Z uměleckého a kulturního hlediska jde o naprosto výjimečnou sochu. Patří k prototypům tzv. krásného slohu, který se stal fenoménem evropského umění od poslední čtvrtiny 14. století po husitské války. Krásný sloh je především spojen s pražským arcibiskupským dvorem – krásnoslohou produkci charakterizuje zejména intenzivní kulturnost děl. Iniciativa k tvorbě obrazů a soch, které náležejí ke krásnému slohu, patrně vyšla z okruhu arcibiskupa Jana z Jenštejna. V Praze byla v té době k dispozici naprosto špičková parléřovská huť; právě díky tomuto zázemí bylo možné realizovat duchovní a teologické myšlenky na té nejvyšší umělecké úrovni.

Plzeňská madona současně má mezi díly krásného slohu mimořádné historické postavení, protože od počátku až dosud byla uchována v původním prostoru. Tato skutečnost přímo vybízí k vytvoření případové studie a ke sledování kultu Plzeňské madony i v průběhu následujících staletí.

Úloha sochy v liturgii

Panna Maria s dítětem symbolizovala církev (ecclesia) jako instituci, kostel i společenství věřících. Plzeňská madona byla objednána v pražské svatovítské huti Řádem německých rytířů v Plzni, který měl patronátní právo k farnímu

kostelu sv. Bartoloměje. Stalo se tak patrně v souvislosti s uzavřením důležité etapy výstavby chrámu. Symbolizovala farní kostel jakožto Mater Domus (Matka kostela) a současně reprezentovala jeho duchovní správce, německé rytíře, jejichž hlavní patronkou byla Panna Maria. Členové řádu ji chápali ve feudálním vztahu – oni byli vazaly Panny Marie, ona byla jejich vládkyní. Socha byla do kostela sv. Bartoloměje instalována v roce 1384 na mariánský oltář, u kterého se sloužily každodenní jitřní mše ke cti Panny Marie a každotýdenní čtvrtěční mše k Božímu tělu. K účasti na nich byly arcibiskupem Janem z Jenštejna vydány čtyřicetidenní odpustky. S udělením odpustků je spojena i socha Plzeňské madony, která dokonale vyjadřovala liturgický rámec, do něhož byla vsazena. Při jitřní mši ke cti Panny Marie se zpívala antifona *Salve Regina*, kde je Matka Boží **vzývána těmito slovy:**

*Voláme k tobě my, vyhnaní synové Evy,
vzdycháme, naříkáme a pláčeme
v tomto údolí slz.*

*Proto tedy, naše přímlyvkyně,
svůj pohled plný milosrdenství obrať na nás
a po tomto čase vyhnanství nám ukaž Ježíše,
ten požehnaný plod tvého lůna.*

Socha Plzeňské madony činí přesně to, co se zde zpívá. Stejně tak je pro její významové poselství podstatná liturgie mše k Božímu tělu. Když se na sochu Plzeňské madony pozorně podíváme, uvidíme, že Panna Maria přináší dítě Ježíše jako oběť na oltář. Nahé dítě, tedy inkarnovaný Syn Boží, se obrací k věřícímu, sklání se k němu, má pootevřená ústa, mluví, jako kdyby říkal: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe...“ (Jan 6,51), či přímo vyslovoval slova kněze při konsekraci: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“ Socha měla v rámci bohoslužeb svou funkci, liturgický rámec, do kterého byla zasazena, byl velmi důležitý a nesmíme na něj zapomenout.

Plzeňská madona za husitských válek

V době, kdy byla Plzeň během husitských válek obléhána, získávala socha pověst ochránitelky města. Když husité po posledním těžkém obléhání v letech 1433–1434 od Plzně odtáhli (obléhání trvalo téměř 10 měsíců), považovali to Plzeňané za zázrak. A právě k Plzeňské madoně směřovali svou vděčnost za ochranu. Socha se po husitských válkách stala symbolem pravověrnosti, katolicity města Plzně a jako symbol katolicity a pravověrnosti pak byla vnímána i později. V tomto významu, jako symbol čistého, pravého obrazu církve, byla po husitských válkách replikována (opakována) v celé řadě podobných soch.

Pozvánka na výstavu Nad slunce krásnější. Plzeňská madona a krásný sloh.

Výstava *Nad slunce krásnější* v Západočeské galerii v Plzni představuje vzácnou sochu Plzeňské madony i liturgický rámec kultických děl krásného slohu (na výstavě jde o oddíl nazvaný „V blízkosti posvátného“). Mezi kultická díla krásného slohu patří deskové obrazy Panny Marie s nahým dítětem – návštěv-

níci si mohou prohlédnout např. Madonu svatovítskou, jedno z nejvýznamnějších děl, které na výstavu zapůjčila Národní galerie v Praze a Arcibiskupství pražské. Tyto obrazy s eucharistickým významem rozvíjely tzv. vizuální zbožnost. Do tohoto kontextu patří i monstrance umožňující věřícím vidět konsekrovanou hostii (lat. monstrare = ukazovat), které se rozšířily v závěru 14. století jako prostředek vizuální adorace eucharistie. Diváci mohou na výstavě vidět nesmírně drahocennou monstranci z Chebu pocházející z pražské parléřovské huti, stejně jako Plzeňská madona.

V 15. století po husitských válkách se Plzeňská madona jako typologický vzor rozšířila v řadě replik po celých Čechách i v zahraničí (v rámci tehdejších zemí Koruny české, např. v Horní Lužici). Proto jsou na výstavě v oddíle „Repliky Plzeňské madony“ mimo jiné k vidění i exponáty vypůjčené ze zahraničí – ze Zhořelce, Mišně i z Mnichova.

Výstava se současně zabývá formováním krásného slohu, tedy tvůrčím procesem a dějinami tvorby, které vedly k formulaci krásnoslohého typu v 60. až 80. letech 14. století (oddíl „Formování a podoba krásného slohu“).

Protože si Plzeňská madona uchovala, a v průběhu dějin dokonce posilovala svou kultickou ochrannou úlohu, je na výstavě věnován prostor také barokní zbožnosti a barokní úctě k Plzeňské madoně i úctě k Plzeňské madoně v 19. a 20. století až do 2. světové války. Jsem přesvědčen, že by tato úcta trvala kontinuálně dál, nebyť totalitního režimu.

Připravila Jana Lazarová

V prvním červnovém týdnu (2.–6. června) bude po rozsáhlé rekonstrukci slavnostně otevřena plzeňská katedrála sv. Bartoloměje.

Plzeňská katedrála sv. Bartoloměje v Plzni byla od června 2018 návštěvníkům zcela uzavřena, v jejích prostorách se totiž odehrála největší rekonstrukce za posledních sto let. Projekt revitalizace katedrály (financovaný z dotace Evropské unie IROP, podpořený Plzeňským krajem, městem Plzeň a Plzeňským

prazdrojem) se blíží ke svému zdárnému zakončení. V interiéru proběhly rozsáhlé restaurátorské práce na zdech, malbách, objektech i mobiliáři, katedrála dostala nové osvětlení, vybudováno bylo nové sociální zázemí... Návštěvníci se mohou těšit také na v podkroví instalovanou expozici o historii kostela a později katedrály sv. Bartoloměje. U příležitosti znovuotevření plzeňské katedrály (2.–6. června 2021) pro vás ve spolupráci s Plzeňskou filharmonií, Divadlem J. K. Tyla a městem Plzeň připravujeme bohatý program, jehož průběh bude ovlivněn aktuální epidemiologickou situací.

Farnost Spálené Poříčí zve ke společné modlitbě za rodinu:

NINIVE pokání rodin
2021

17.02. – 03.04.

modlitba desátku růžence nebo Korunky k Božímu milosrdenství	rodinný kalendář pokání	svátost smíření	střeďení a páteční půst	každý pátek je obětována mše svatá za rodiny
---	-------------------------------	-----------------	-------------------------------	--

DCM, Františkánská 11, Plzeň 301 00 (vchod vedle Muzea církevního umění)
FB: DCM Plzeň; web: dcm.krestan.org; Instagram: [dcm_plzen](https://www.instagram.com/dcm_plzen); YouTube: DCM Plzeň.
Kontakt: dcm@bip.cz.

Vzhledem k současné – často se měnící – situaci si vyhradjeme nárok na změny v programu či celkové zrušení akcí. Informace budeme udržovat aktuální na našem webu a sociálních sítích.

Chystáme

Rekviem: Mše sv. za dárce těl

Mše sv. za dárce těl bude celebrována Mons. Tomášem Holubem ve středu 24. března v kostele Nanebevzetí Panny Marie (Františkánská ul.) od 19.00. Zváni jsou všichni, kteří chtějí v úctě zavzpomínat na všechny, kteří věnovali své tělo vědě a výzkumu.

Velikonoce

Pro všechny (18–29 let), kteří chtějí prožít Velikonoce a události s nimi spjaté (pesachová večeře, modlitba v Getsemanské zahradě, agapé, čtení Bible...) ne-tradičním způsobem „na vlastní kůži“ ve společenství přátel. Sejdeme se na faře ve Stříbrné (1.–4. dubna 2021). Doporučený příspěvek 500 Kč. Je možné přihlašovat se přes formulář, který najdete na sociálních sítích DCM nebo v kalendáři akcí na www.bip.cz.

Pokud opatření nebudou dovolovat konání akce naživo, bude připraven náhradní program zdarma ve formě „Velikonočního balíčku“ na doma. Tento program bude nabídnutý paralelně i všem těm, kteří se nebudou moci zúčastnit akce osobně.

Log in! – Diecézní setkání mládeže

UPOZORNĚNÍ!

Důležitou informací je to, že termín oslavy Světového dne mládeže se přesouvá ze soboty před Květnou nedělí na sobotu před **Slavností Ježíše Krista Krále**, která pro rok 2021 připadá na 20. listopad. V důsledku toho se přesouvá také týden modliteb za mládež na 14.–21. 11. 2021, který předchází Světovému dni mládeže. Změnu vyhlásil papež František ke konci roku 2020 a bude již trvalá.

Kostely a kaple Nejsvětější Trojice ve vikariátu Tachov (2. část)

Kostel v **Zadním Chodově** stojí uprostřed rozlehlé návsi, na místě, kde stála původně kaple z roku 1724, rozšířená 1781–83 hrabětem Zikmundem z Haimhausenu. Zachovaná je zmínka o existenci gotického kostela, který byl zničen asi ve třicetileté válce. Dnešní prostý barokní kostel je jednodlný, presbytář je zvenku trojboce uzavřený, ale uvnitř něho se v ose kostela nachází sakristie, nad níž je postavena věž. Zdá se, že sakristie je ona původní kaple. Kostel je kryt valbovými střechami. Vnitřní zařízení je novorománské z 19. století, jednotlivé sochy v kostele jsou převážně barokní, např. Immaculata nebo Zbičovaný Kristus u sloupu. Zobrazení Ježíše Krista u sloupu bylo velmi uctíváno v německy mluvícím pohraničí, zdejší kostel byl cílem poutníků ze širšího okolí, stal se regionálním poutním místem. Podobné zobrazení je ale i v nedaleké Chodové Plané.

Boněnov se nachází mezi městy Planou a Teplou, barokní kapli vidíte u silnice ještě před vsí ve směru od Plané. Postavena byla na zajímavém půdorysu, který vychází z trojúhelníku, jenž se mění na vnější fasádě téměř v kruh. Fasáda je bohatá, členěná pilastry, které nesou bohatě tvarovanou římsu. Proto byla kaple připisovaná Janu Blažejí Santinimu, ale není pro to žádný podklad. Značně devastovaná kaple byla opravená kolem roku 2010.

Malovice se najdou mezi Holostřevy a křižovatkou Nová Hospoda u Boru. V roce 1927 si kapli postavili místní obyvatelé. Je to poměrně prostorná stavba, na obdélnou loď navazuje malý presbytář, trojboce uzavřený. V čele stojí věž ozdobená novorománskými detaily. Uvnitř se dochoval oltář s obrazem Nejsvětější Trojice. Kaple byla opravena v roce 2008.

Nedaleko Kočova je ves **Klíčov** s pěknou návesní kaplí. Její postavení se traduje kolem roku 1800, ale ve Stabílním katastru z roku 1838 ještě není zakreslena. Velmi malebná stavba byla postavena v novorománském slohu (to samo posunuje její vznik do poloviny 19. století), ale věž v průčelí má barokní cibulovou střechu. Loď je zaklenuta dvěma plackovými klenbami do klenebních pasů, což nepochybně svědčí o velké péči při zřízení kaple. Uvnitř se nachází pozdně barokní oltář s obrazem Nejsvětější Trojice.

Více než roční vyprávění o kostelích a kaplích Zsvěcených Nejsvětější Trojici bych rád uzavřel zmínkou o kapli Nejsvětější Trojice, která je svědkem zaniklé vsi **Záhoří** v lesích 4 km západně od Černošína. Kaple byla postavena podle zachovaného nápisu Georgem Kahlegem ze Záhoří v roce 1824. Jedná se o jednoduchou pozdně barokní stavbu, která před obnovou v letech 2006–2007 byla pouhou zříceninou. Kaple je předmětem zajímavé tradice Chlebozáslových

poutí, které mají svůj kořen ještě v 19. století, a po opravě kaple byla obnovena. Hosté pouti byli vždy místními pohoštěni kávou a chlebem s máslem. V posledních letech se tak sejde na pouti mnoho druhů chleba i ze vzdálenějších míst. A tak toto malinké poutní místo přispívá k přátelskému lidskému spojení pod ochranou Nejsvětější Trojice.

Jan Soukup

Zadní Chodov

Boněnov

Malovice

Záhoří

Kostely a kaple

karmelitánské nakladatelství **informuje**

KNA

Uprostřed nejistoty, strachu a krize můžeme každodenně zakoušet zvláštní sílu toho, co se jeví jako obyčejné, všední. Ať už to jsou lidé, kteří vykonávají statečně a věrně svou práci, která není tak vidět, není slavná, ale je zásadní. To víme z nemocnic, z ústavů, z rodin. Mohou to být všechny činnosti a obvyklosti, kterých jsme si v době blahobytu života a vztahů nevšímalí, byly samozřejmostí. Není náhoda, že papež František vyhláší pro tento rok svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve. Svatý Josef, muž stojící mimo pozornost, diskrétní a skrytý člověk, v němž můžeme hledat přímluvce, pomocníka a průvodce těžkými časy. Mariin snoubenec je také tím, kdo v důvěře v Pána přijímá do svého života události, kterým nerozumí. Vede nás k tomu, abychom se statečností zakořeněnou v naději dávali prostor tomu, co jsme si sami nezvolili. Papež vyzdvihuje „tvůrčí odvahu“ sv. Josefa, která „umí měnit problém v příležitost a vždycky dává přednost důvěře v Prozřetelnost. Zdá-li se někdy, že nám Bůh nepomáhá, neznamená to, že nás opustil, nýbrž že důvěřuje nám a tomu, co můžeme navrhnout, vynalézt a najít.“ (z Apoštolského listu „Patris corde“ – věnovaného sv. Josefu). Papež nás vybízí k důvěře a přátelství se sv. Josefem, přidejme se k jeho velmi osobní modlitbě: „Ať mi neříkají, že jsem tě vzýval nadarmo, a poněvadž s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukaž mi, že tvoje dobrota je tak velká jako tvoje moc.“ (Citace z apoštolského listu „Patris corde-Otcovským srdcem papeže Františka o sv. Josefu.) Kéž nás provází mocná přímluva a ochrana svatého Josefa v každé službě, práci a životní situaci. Majka Lachmanová

Nepřehlédněte informace z Karmelitánského knihkupectví

Otevírací doba výdejového okénka v případech zavřeného obchodu v **březnu 2021**.

Pokud budou obchody z důvodu nařízení vlády zavřeny, budeme fungovat stále jen formou vyzvedávání objednávek. Můžete objednávat na **plzen@kna.cz** nebo na t. č. 602 506 287, obdržíte zprávu o možnosti vyzvednutí.

Pondělí až pátek

8:00–14:00

Otvírací doba v případě otevřených obchodů:

pondělí až čtvrtek 9:00–17:00

pátek 8:00–16:00

Paškály můžete objednávat ještě do 5. března na adrese **plzen@kna.cz**, dotazy a informace na t. č. 602506287, kde obdržíte všechny podstatné informace o vyzvednutí objednaných paškálů.

Nabídka novinek a zajímavých knih

Novéna se svatým Josefem (Josef Prokeš)

Nejen v březnu, ale celým rokem nás může provázet tato malá brožurka s velkým světcem.

„Svatí, které církev uctívá, mohou nenápadně, ale zato velmi jasně osvětlovat náš život. Tichým, ale zato velkým spojencem je nám svatý Josef. Dobře Ježíše zná, zná ho ze své každodennosti. A právě v ní nás může skvěle inspirovat.“ (z předmluvy autora novény)

Šikmý kostel (Karin Lednická)

Románová kronika ztraceného města. Příběh o někdejší pastevecké vesnici, která vystavěla svůj rozkvět na těžbě uhlí, aby o století později zašla na úbytě – také kvůli těžbě uhlí. Dnes už z výstavních budov a vznosné katedrály nezbylo nic. Jen šikmý kostel, který strmě a varovně ční do pusté krajiny. Kniha začíná obrovským důlním neštěstím roku 1894, které drsně zasáhlo do života obyvatel celého kraje. Patří mezi ně i hrdinové této knihy, jejichž pohnuté osudy můžeme po následující čtvrtstoletí sledovat. Pokud se začtete, budete nutně potřebovat další díl...

Šikmý kostel 2 (Karin Lednická)

Příběh hrdinů první části trilogie začíná událostmi v Karvinné, tak se teď město jmenuje, v době nově vzniklého Československa. Dvacátá léta, hospodářský rozmach, nová generace, společenské změny, netušené možnosti... Do toho rázně vstupuje hospodářská krize a drama rodin našich hrdinů je nabílední. Rozdílné názory, neodpuštění, touha po pomstě. Německá okupace pak smete všechny. Příběh je i tentokrát vystaven na skutečných událostech a čtenář s překvapením zjišťuje, že mnohé z toho, co se ve druhém díle Šikmého kostela odehrává, zůstávalo po dlouhá desetiletí skryto ve třinácté komnatě dějin.

Ukážu ti, co se má stát (Dan Drápal)

Výklad knihy Zjevení patří k nejobtížnějším a nejkontroverznějším oblastem biblické hermeneutiky. Dan Drápal se k tématu postavil opravdu poctivě. Sepsal hutný a poměrně rozsáhlý text plný podnětných informací.

V úvodu se zabývá východisky a možnostmi výkladu, otázkou čísel a symbolů, autorstvím a datováním spisu i přehledem desítek různých dřívějších výkladů od starověku až po naše dny.

Nejrozsáhlejší částí knihy je výklad Zjevení verš po verši prostupovaný neotřelým objasňováním 50 nejdůležitějších pojmů knihy v samostatných rámečcích.

Úžasný příběh o Ježíšovi (Stefano Gorla)

Další z velkých dobrodružství pro malé myšky aneb jak se myšák Jirka od papeže Františka dověděl úžasný příběh o Ježíšovi a vyprávěl ho všem svým kamarádům. „Když člověk dělá dobro, nikdy se nesplete! To je jedna z věcí, kterou se Ježíšovi přátelé naučili, i když to někdy bylo těžké a namáhavé.“ (z knihy) Vhodné, srozumitelné a krásné vyprávění pro děti od 5 let.

Z charitního života

v západních Čechách

Poděkování za podporu Tříkrálové sbírky, stále koledujeme online až do 30. dubna.

Letošní výjimečný ročník Tříkrálové sbírky, do něhož silně promluvila pandemie covid-19, stále pokračuje koledou online na www.trikralovasbirka.cz. Podpořit sociální služby charit, dalších koledujících organizací nebo podpořit potřebné přímo ve farnostech bylo možné i vkladem příspěvku do tříkrálových pokladniček na veřejně přístupných místech. Těch bylo v termínu 1.–24. ledna rozmístěno v naší diecézi na 220. Do uzávěrky tohoto čísla zpravodaje jsou známy zatím neúplné výsledky sčítání výtěžku z pokladniček. Je už zřejmé, že do kasiček byla vybrána asi třetina finanční pomoci v porovnání s rekordním rokem 2020, kdy vyšlo koledovat více než 1 250 tříkrálových skupinek.

Prozatímní srovnání výsledků v Diecézi plzeňské k 15. 2. 2021 uvádíme v tabulce:

Rok	2020	2021
Koleda do kasiček	5 959 864 Kč	1 842 853 Kč
Online koleda	–	575 905 Kč

Velmi děkujeme všem dárcům za štědrost i při komplikovaných podmínkách letošní Tříkrálové sbírky. „Obrovské poděkování patří všem, kteří vydali tolik energie, aby letošní sbírka měla alespoň tento průběh a výsledek. Jsem nesmírně vděčný a moc děkuji,“ vzkazuje organizátorům a dobrovolníkům ředitel Diecézní charity Plzeň Jiří Lodr.

Charita však stále prosí o podporu na www.trikralovasbirka.cz. I tento rok totiž pokračuje snižování objemu dotací pro její sociální služby z veřejných rozpočtů. Tříkrálová sbírka je nezbytným zdrojem pro jejich další fungování ve prospěch ohrožených skupin obyvatel. Prosíme tedy o šíření této výzvy mezi vaše blízké až do 30. dubna, kdy online koleda končí. I po tomto termínu však bude možno charity podpořit například vkladem na jejich účet. Diecézní charita Plzeň disponuje Transparentním účtem 277850809/0300 vedeným u ČSOB, kam mohou laskaví dárci přispívat kdykoli v roce.

Pomoc lidem bez domova v mrazivých dnech.

Děkujeme dárcům, kteří na základě společné výzvy Diecézní charity Plzeň a města Plzeň věnovali do Humanitárního skladu DCHP karimatky, spací pytle, deky či stany pro lidi bez domova přečkávající letošní mrazy venku. Lidem bez přístřeší tak mohlo být vydáno například více než sto karimatek, přibližně stejný

počet spacích pytlů a zhruba čtyřicet stanů. Výdej významně podpořilo také město Plzeň ze svých hmotných rezerv. V mrazivých únorových dnech byla přibližně o polovinu navýšena kapacita služeb Domova sv. Františka provozovaného Městskou charitou Plzeň. Na základě jednání s neziskovými organizacemi zřídilo město Plzeň Evakuační krizové středisko v Depu2015, jež se stalo dalším místem poskytujícím nocleh pro osoby bez přístřeší.

Diecézní charita Plzeň hledá sociálního pracovníka pro krizovou intervenci

Hledáme nového kolegu/kolegyni pro Terénní krizovou službu a Intervenční centrum Plzeňského kraje.

Máte chuť do pestré a nestereotypní práce s lidmi v nesnázích? Baví Vás akce a změna? Jste empatičtí, časově flexibilní a schopni zvládat náročnější situace? Je možné, že právě Vás hledáme do našeho krizového týmu. Předpokladem je vzdělání pro výkon práce na pozici **sociální pracovník** podle § 110 zákona č. 108/2006 Sb.

Nabízíme:

- ✓ smysluplnou práci, která Vás osobně i profesně obohatí
- ✓ HPP 1,0 úvazek
- ✓ zázemí ve stabilní respektované organizaci
- ✓ práci v malém a přátelském kolektivu
- ✓ 5 týdnů dovolené
- ✓ stravenky
- ✓ služební telefon
- ✓ profesní růst – odborné vzdělávání hrazené zaměstnavatelem
- ✓ pravidelné týmové supervize
- ✓ nástupní plat 24 000 Kč
- ✓ po zapracování osobní a pohotovostní příplatky (3 000–5 000 Kč)

Požadujeme:

- ✓ vzdělání pro výkon SOCIÁLNÍHO PRACOVNÍKA podle § 110 zákona č. 108/2006 Sb.
- ✓ čistý trestní rejstřík
- ✓ řidičský průkaz sk. B – aktivní řidič
- ✓ dovednost navazovat kontakt s lidmi
- ✓ osobnost s týmovým duchem
- ✓ samostatnost a schopnost rychle se zorientovat v situaci
- ✓ ochotu dále se vzdělávat
- ✓ časovou možnost zajišťovat krizovou linku (pohotovost na telefonu)

Nástup možný ihned nebo dohodou.

Kontaktní osoba:

Mgr. Lada Vlčková, DiS., vedoucí Terénní krizové služby a Intervenčního centra Plzeňského kraje

V případě zájmu pošlete profesní životopis na adresu lada.vlckova@dchp.charita.cz. Ke komunikaci ohledně pracovního místa používejte výhradně uvedený email. Více o službách na stránkách Diecézní charity Plzeň www.dchp.cz.

Petr Šimek, PR DCHP

Noc kostelů proběhne 28. května 2021.

Již po třinácté se otevrou brány kostelů, chrámů, modliteben, sborů, kapliček a dalších míst plzeňské diecéze při akci Noc kostelů, která nabízí možnost nezávazného přiblížení se a setkání s křesťanstvím. Již teď můžete přihlašovat místa na www.nockostelu.cz, kde najdete i další informace.

Půst on-line

Na webové stránce www.bip.cz/pust21 můžete najít inspiraci k prožívání postní doby, např.:

1. **Postní výzva** – nedělní video s impulsem na celý týden
2. **Postní nadechnutí** – krátký podcast na všední dny postní doby (připravuje 20 žen a 20 mužů z diecéze)
3. **Seznam venkovních křížových cest v diecézi**
4. **Rekolekce s biskupem Tomášem 20. března** od 9.30 do 12.30 hod. Odkaz na webu biskupství www.bip.cz. Téma: Pokání a naše úhybné manévry.

Vzdělávání pro služebníky ve farnostech

Dne 6. února proběhlo on-line setkávání s navazujícím individuálním vzděláváním. Dále jste zváni i k účasti na postní on-line rekolekci s biskupem Tomášem (viz výše).

Centrum pro rodinu

Plánujeme:

Víkend pro chlapy

Víkend pro ženy

Kurz pro snoubence

V současné době již probíhá online příprava na život v manželství (je možné přihlásit se na www.bip.cz/snoubenci). Umožní-li nám to epidemiologická situace, rádi bychom po Velikonocích spustili tento kurz **prezenční formou**, a to od 7. dubna 2021 a potom dalších 6 následujících střed. O stávající situaci vás budeme informovat na www.bip.cz.

7.–9. května Kreativní víkend pro matku a dceru na faře v Těnovicích

Pokud budou epidemiologické podmínky příznivé, sejdem se opět na těnovické faře, abychom mohly společně tvořit, tančit, sdílet se a hlavně zdravě prohlubovat vztah mezi matkou a dcerou. Cena: 1100 Kč/pár.

Přihlášky na petra.konarikova@bip.cz.

17.–23. července „Koločava“ – týden na kolech pro rodiny v Příchovicích

Každý den vyjíždky na kolech po okolí s odstupňovanou náročností. Duchovní doprovod: P. Petr Bauchner. Přihlásit se můžete na www.bip.cz/kolocava21.

Časopis Rodinný život – podpora rodin ve farnosti

Tento časopis vydává Centrum pro rodinný život Olomouc. Vychází čtvrtletně a orientuje se na život v rodině ve všech jeho pestrých podobách a projevech, radostech i starostech všedních či svátečních dnů. Z témat posledních čísel můžeme vybrat například: sexualita v rodině, krize mužství, život s nevěřícím partnerem či doprovázení nemocných. Na stránkách časopisu najdete také rozhovory, recepty s příběhem, tipy na zajímavé knihy k tématu, hry, soutěže a inspirace pro děti a samozřejmě jejich vyhodnocení z předchozího čísla. Tento časopis jistě podpoří a obohatí rodinu nejen ve farnosti.

Více informací na www.rodinnyzivot.eu.

Křesťanská psychologická poradna

při biskupství nabízí poradenství v oblasti rozvoje osobnosti, těžkých životních situací, mezilidských vztahů, manželské poradenství a párovou terapií

(více na www.poradnaukaplicky.cz). Poradnu vede psychoterapeutka Marie Kutilová, možnost on-line konzultací. Domluva: marie.kutilova7@gmail.com, 606 710 631.

Kontakt: rodiny@bip.cz

Letní kurzy harmonizace manželství
 místo: chata Horalka - Sněžné v Orlických horách
 přihlášky: do 31.3.2021

"SPOLU - VČERA, DNES A ZÍTRA"
 Přednášejí Helena a Josef Múckovi
Organizační rodiny a přihlášky:
1.7. - 6.7.2021
 Jaroslava a Josef Danielovi, emote@seznam.cz, tel. 731 711 678, 732 859 725
 duchovní doprovod: P. Jan Balík
6.7. - 11.7.2021
 Miroslava a Miroslav Wajsarovi, wajsarova@hospic.cz, tel. 731 332 773
 duchovní doprovod: P. Jiří Korda

JSI PRO MNE DAREM
 Přednášejí Dominika a Patrik Mourovi, Hana a Pavel Nečasovi
Organizační rodina a přihlášky:
16.7. - 21.7.2021
 Terezie a Jakub Trávníkovi, teka.netr@gmail.com, tel. 736 510 852
 duchovní doprovod: P. Oldřich Kolář

Do tohoto zpravodaje přispěli svými fotografiemi: Vladimír Blažek, Stanislav B., Iva Fictumová, Jaroslav Fikar, Jana Lazarová, Soňa Piktrová, Jiří Schierl, Jiří Strašek, Anna Vrhelová / Člověk a víra, Zdeněk Trnka.

Vážení čtenáři, vítáme také vaše obrazové a textové příspěvky do zpravodaje, které můžete posílat na adresu zpravodaj@bip.cz nebo poštou (nám. Republiky 35, Plzeň, 301 00).

Web plzeňské diecéze: www.bip.cz.

Na vaše příspěvky se těší Jana Lazarová, redaktorka.

1. – 4. 4. 2021

18 – 29 let

doporučená cena: 500 Kč

místo: fara ve Stříbrné

Velikonoce

Bude připraven náhradní program zdarma ve formě „Velikonočního balíčku“ na doma.

ZPRAVODAJ

plzeňské diecéze

3/2021 **BŘEZEN**

ZPRAVODAJ PLZEŇSKÉ DIECÉZE

vydává 1x měsíčně Biskupství plzeňské,
nám. Republiky 35, 301 14 Plzeň.

Odpovědná redaktorka:

Jana Lazarová, e-mailová adresa redakce:
zpravodaj@bip.cz, tel.: 721 863 845, www.bip.cz.
Evidenční číslo MK ČR E22167.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat zasláné příspěvky.
Tiskne MK-tisk Plzeň. Uzávěrka tohoto čísla: 15. 2. 2021,
uzávěrka příštího čísla: 15. 3. 2021